

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣΙ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΑΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Εὐδοξος ὁ θαλασσοπόρος. Μελέτη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καράλη.
- Φωτεινὴ. Διήγημα ὑπὸ Π. Α. Ἀζωῖτου (Συνέχεια). Το φάσμα τοῦ ῤῥγα (ἐπὶ τῆ ΚΕ' Μαρτίου), ποίημα Φιλίππου Οἰκονομίδου.
- Ἡ ἀγάπη μου. Τὸ τραγούδι μου, ποίημα Ἰω. Μαρανίου.
- Αἱ πρωτεύουσαι τοῦ κόσμου: Παρίσιος, ὑπὸ Fr. Corpée. Μισάρρασι: Ἰ. Α. Ζυγομαλά.
- Ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἐν Ἐμύρῃ. Ἐπιστάδιον τῆς συγχρόνου ἱστορίας ὑπὸ Ἐπαμ. Κυριακίδου.
- Ψηφιδωτῶν. Σημειώσεις ζωολόγου, ὑπὸ Ἰω. Μαρανίου.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγγύφια — Ἐξωτερικά — Ἀρχαιολογία — Φιλολογία — Καλλιτεχνία.
- Ἐφημερίδες. Ἀνέκδοτα, Περύεργα, Ποικίλα.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

ΕΥΔΟΞΟΣ Ο ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ (Μελέτη)

Ἡ Ἀφρική, ἡ γνωστὴ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλάσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Λιβύη, ἦν ἀπειροὶ ἐξερευνηταὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων διεδραμον, διατρέχουσι δ' ἔτι καὶ νῦν ἐξερευνῶντες ὑπὸ πάσης αὐτῆς τὰς ἐπόψεις: ἡ Ἀφρική πρὸς ἐξέτασιν τῆς ὁποίας παμπλήθεις ἑταιρῆσαι ἰδρῦθησαν καὶ πλείστοι τολμηροὶ ἄνδρες ἀπώλεσθησαν, ἡ ἔτι καὶ νῦν μυστηριώδης αὕτη ἤπειρος, ἧς πλείστα μέρη διελεύκαναν οἱ νεώτεροι περιηγηταί, εἶχε διγεγεῖραι καὶ τὴν περιερίαν τῶν ἀρχαίων θαλασσοπόρων. Οἱ ἐπιστημότατοι τῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα περιπλευσάντων αὐτὴν εἶνε Ἄνωαν ὁ Καρχηδονίος κατὰ τὸν 5' π. Χ. αἰῶνα, Διογενὴς τις κατὰ τὸν Α' μ. Χ. αἰῶνα, ὁ ἐκ Κυρήνης διάσημος Ἕλληνας μαθηματικός καὶ γεωγράφος Ἐρατοσθένης, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ ἐκ Κνίδου Ἕλληνας ἱστορικός καὶ γεωγράφος Κτησίας, ὁ Πυθίας, ὁ ἐν ἔτει 326 τῆ διαταγῆ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου περιπλεύσας μετὰ τοῦ Νεάρχου ὄλον τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ χρυσῶ στεφανῶ ἐπὶ τούτῳ ἀμειψθεὶς. Ἀνδρσθένης ὁ Θασιος, ὁ Τιμοσθένης, ὁ ἐξ Ἀστυπαλαίας μαθητῆς τοῦ κοινικοῦ φιλοσόφου Διογένοος καὶ κυβερνήτης τῆς νεῶς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Ὀνήσιρκτος, ὁ Ἀρίστων, ὁ Σάτυρος, ὁ Εὐδῆμος, ὁ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου φίλος καὶ ἱστορικός Μεγασθένης, ὁ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως διάσημος ναύαρχος Πατροκλῆς, ὁ ἐκ Χάρακος γεωγράφος Διονύσιος, ὁ ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἀκμάσας καὶ εἰς ἠρωϊκοὺς στίχους γράψας περιή-

γησιν τῆς Οἰκουμένης, ὁ περιφανῆς γεωγράφος Σκύλαξ ὁ Καρυκευεὺς ὁ ἐντολῆ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ἰστάσου περιπλεύσας τὴν Λιβύην, ὁ Ἀχαιμενίδης Σατάσπης, ὁ ἱστορικός Πολύβιος, ὁ ἐπὶ πλούτῳ φημιζόμενος Κορίνθιος Θεοκλῆς, Εὐδοξος ὁ Κυζικηνός, περὶ οὗ ἔσεται ἡμῶν ὁ λόγος, καὶ ἄλλοι.

Ἡ Κυζικός, ἡ ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐν Φρυγίᾳ ἰδρυθεῖσα, ἦτο ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ εὐδαιμονεστάτων τῆς Ἑλλάδος Ἀσίας πόλεων. Ἀλλ' ἡ σπουδαιότης αὐτῆς ἠξίωσε μάλιστα ἀφ' οὗτο ἕνεκα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξέπεσον αἱ τε Ἀθῆναι καὶ ἡ Μίλητος. Μετὰ τὴν ἔξωσιν δὲ τῆς Περσικῆς φρουρᾶς ἐν ἔτει 365 π. Χ. ὀχυρωθεῖσα καὶ ἐνδυναμωθεῖσα διὰ τῆς καταλήψεως τῆς παρακειμένης Προκοννήσου, ἀντίστατο εἰς πᾶσαν προσβολήν, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς φιλίας τῶν βασιλέων τῆς Περγᾶμου, ἱπομένως καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Πιστὴ διαμείνασα τούτοις κατὰ τὸν Γ' Μιθριδατικὸν πόλεμον, καθ' ὃν ὁ Λούκουλος τὸ 74 π. Χ. ἀπληθέρωσεν αὐτὴν πολιορκουμένην, ἀντημείφθη διὰ προσκλήσεως πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἣν ἀπώλεσεν ἐν ἔτει 20 π. Χ. τὸ πρῶτον, εἶτα δ' ὀριστικῶς ἐπὶ Τιβερίου, ὡς κακοποιήσασα Ρωμαίους τινὰς πολίτας ἐν ἔτει δὲ 675 μ. Χ. ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων.

Ἐκδομημένη ἐπὶ τινος τῶν μικρῶν νήσων τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς τῆς Προποντιδος, ἐνομένη δὲ πρὸς τὴν Ἠπειρὸν διὰ δύο γεφυρῶν, εἶχε περὶ αὐτὴν τέσσαρας λιμένας, ὅπου κατέφευγον τὰ ὑπὸ τῶν τρικυμίων τῆς Προποντιδος καταλαμβανόμενα πλοῖα.

Ἐπὶ Στράβωνος ἡ περίμετρος αὐτῆς ἦτο πεντακοσίων σταδίων, τὰ δ' ἔτι καὶ νῦν σωζόμενα ἱερίκια μνηστεύουσι περὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς μεγαλείου. Ἡ Ἀκρόπολις, τὰ τεῖχη, τὸ θέατρον αὐτῆς, παρὰ πάντων ἐπληροῦντο. Ἰδίᾳ ὁμῶς τὴν προσοχὴν πάντων εἴκλευεν ὅτι τῆς κορυφῆς τοῦ Διῶδμου ὄρους ναὸς τῆς Κυβέλης.

Τὸ πολιτεῖμα τῆς Κυζίκου ἦτο δημοκρατικόν. Πολῖται δὲ εἰς ἑξὶ διαιρούμενοι φυλάς ἐπρυτάνευον κατὰ διαδοχὴν. Τὸ πρυτανεῖον ἠγεῖρετο ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, οἱ δὲ πρυτάνεις κατὰ τὸν Τίτον Λίβιον (XII, 20) ἤριστον δημοσίᾳ ἐντὸς χρυσῶν πινακίων ὑπὸ τὰ εὐρεῖα προπύλαια αὐτοῦ.

Αἱ ἐμπορικαὶ τῆς Κυζίκου σχέσεις ἦσαν λίαν εὐρεῖαι. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι εἶχε νεωσοίκους πλείους τῶν διακοσίων (IB' H'). Τὸ νόμισμα αὐτῆς ἐκυκλοφορεῖ ἀνά πᾶσαν τὴν Ἀνατολήν, τοῦτο δ' ἀποδεικνύει ὅπως ἐξέτιματο ἡ τῶν Κυζικηνῶν πίστις, ἡ δὲ φήμη τῶν κυζικηνῶν στατήρων εἶνε καὶ νῦν μεγάλη.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐγεννήθη ὁ Εὐδοξος. Ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς γεννήσεώς του εἶναι ἀγνωστος: γνωρίζομεν δὲ μόνον ὅτι ἀφίκετο εἰς Αἴγυπτον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας Πτολεμαίου Ζ' τοῦ Εὐεργέτου Φύσκωνος, βασιλεύσαντος ἀπὸ τοῦ 146 — 117 ἔτους π. Χ. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Εὐδοξος, ὅτε ἀφίκετο εἰς Αἴγυπτον, ἦτο τριακονπενταετής περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Φύσκωνος ἀπὸ τοῦ 120 — 117 π. Χ., θὰ ἐγεννήθη περὶ τὸ 155 ἢ 160 π. Χ.

Ὁ Εὐδοξος εἶλκε τὸ γένος ἐξ εὐγενῶν, περιεβλήθη μάλιστα καὶ διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ θεωροῦ καὶ τοῦ σπονδοφόρου. Ἐκ δὲ τῶν δαπανηρῶν περιηγήσεω, ἀ: ἐξετέλεσεν, εἰκάζομεν ὅτι ἦτο εὐπορος. Ἐτυχε δ' ἀγωγῆς λίαν ἐπιμεμημένης: ὡς δὲ πάντες οἱ συμπολίται αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ Εὐδοξος φαίνεται ὅτι ἠκολούθησεν ἐν ἀρχῇ τὸ ἐμπορικὸν στάδιον. Μετέβη, ὡς λέγει ὁ Στράβων (B. γ'. 4), εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ζ' ἀποτελῶν μέρος τῆς πρεσβείας, ἣν ἐπιμψεν ἡ Κυζικός ὅπως παρασταθῆ εἰς τὴν τέλει τῶν Κορείων ἀγῶνων, οὓς οἱ Πτολεμαῖοι, διατηροῦντες τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος αὐτῶν, εἰσῆγαγον εἰς Αἴγυπτον.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ζήτημα τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου ἐτάραττε τὸ πνεῦμα τῶν σοφῶν. Κατὰ τὴν ἐν Αἴγύπτῳ διαμονὴν αὐτοῦ ὁ Εὐδοξος ἠσχολήθη εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ, τυχῶν δὲ ἀκροάσεως παρὰ τῷ βασιλεῖ, προέτεινε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀναζήτησιν τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου, ἣν πρὸ αὐτοῦ ἐπεχείρησαν πολλοὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, ἐν οἷς καὶ ὁ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀποσταλὴς Τιμοσθένης, ὁ μετὰ ἐξηκονταήμερον πλοῦν ἀναγκασθεὶς νὰ ἐπανεῖλθῃ ἕνεκα τῶν ἐλῶν, ἀτινα τῷ παρεκάλυσαν τὴν πρόσodon, ὁ Ἀρίστων, ὁ Σάτυρος, ὁ Εὐδῆμος, ὁ Μεγασθένης, ὁ Διονύσιος καὶ ὁ Πατροκλῆς.

Ἄλλ' ὅπως ἀπροσδοκῆτόν, γεγονός ἐματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ Εὐδοξου, ὅστις ἀντὶ νὰ μεταβῆ πρὸς ἀναζήτησιν τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου, ἔλαβεν ἐντολήν ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως νὰ διευθύνῃ ἐκδρομὴν τινα εἰς Ἰνδίας.

Ναυαγίον τι συνέβη ἐπὶ τῶν παραλίῳ τῆς Ἐρυθρᾶς: τὸ πλοῖον ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς παραλίας, ἅπαν δὲ τὸ πλήρωμα ἀπώλεσθη πλὴν ἐνός, ὅστις διασωθεὶς καὶ φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ φρουρούντων, ἀπεστῆλθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Οὐδεὶς κατενόει τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Ἐπεδαψίλευσαν αὐτῷ παντός εἶδους περιποιήσεις, διδάσκαλοι δ' ἐπὶ τούτῳ ἐτάχθησαν ὅπως τῷ διδάξωσι τὴν Ἑλληνικὴν. Εὐθύς ὡς ἠδυνήθη νὰ γείνη καταληπτός, ἀφηγήθη ὅτι προήρχετο ἐξ Ἰνδιῶν, ὅτι ἠπατήθη περὶ τῆς ὁδοῦ, ὅτι πάντες οἱ συμπλω-

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Ο! είναι δὲν δύναμις ἐκ βάθρων καὶ σελήνου... Τ. ΖΑΑΚΟΥΡΤΑΣ

Ακούσατε διήγησιν ἑνὸς μου ἐνυπνίου... Παραμονὴ τῆς εἰκοστῆς καὶ πέμπτης τοῦ Μαρτίου

Ἐγώ, ὁ πλήρης ἐθνικὸν ὄνειρον καὶ ἐλπίδων... Καὶ τὴν ἑώρατε ψυχρῶς Ἕλλάς ἢ ἐλευθέρα...

Φεῦ! ποίαν πάσχει σήμερον τὸ ἔθνος λειψανδρῶν!... Εἰπέ μοι, νέα γενεά, τί εὐγενὲς σ' ἐμπνέει;...

Ἐἴμ' ἢ ψυχὴ τοῦ Ρήγα!... Τί κλαίει οὕτω σήμερον ὁ Οὐρανός; τί κλαίει;...

Ὡ! εἰπατέ μοι, φίλοι, ὧς εἰν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Πῶς κατηφῆς καὶ σκυθρωπὴ λοιπὸν καὶ τεθλιμμένη...

Ὡ! εἶνε, εἰν' ἐκ μυστικῶν πεπικνωμένα πλάθῃ... Καὶ βαθυτάτων στεναγμῶν...

Ψυχῶν γενναίων ἐθνικῶν μαρτύρων καὶ ἠρώων... Ἄλλοιμονο! ἢ Ἡπειρὸς καὶ ἢ Μακεδονία, ἢ Σμύρνη, ἢ Ρόδος, Χίος, φεῦ, ἢ Σάμος καὶ ἢ Κρήτη...

Ὡ! εἶνε, εἰν' ἐκ μυστικῶν πεπικνωμένα πλάθῃ... Τί κλαίει οὕτω σήμερον ὁ Οὐρανός;... τί κλαίει;

Καὶ ταῦτα ἐνῶ ἔλεγε ὁ Ρήγας ἠρυθρία... Ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἐναλλαγῆς δακρυρροῶν ὄχρια...

Τὸ σπῆθος τοῦ ὀγκούμενον ἐφαίνετο ἀσθμαῖνον... Ἄν ἤθελον μακρότερον ὑπνώτων ὄνειροῦττει...

Εἰς ποίους, πόσους λογισμοὺς ὁ νοῦς μου ἐδυσθῆσθ!... Ἐἴν' ἀξίον τὸ δράμα νὰ καταβάψῃ λήθη;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Τραγουδι μου, ἔβγα ἀπ' τὴν καρδιὰ ἐκείνου ποῦ σὲ γράφει... Καὶ σὺρε στὴν ἀγάπη μου, καὶ γλυκομίλησέ της.

Γιὰ πῆς μου, ἀγάπη μου, ἤθελες ν' ἀκούης τ' ὄνομά σου... Γλυκὰ νὰ τραγουδιέται;

Ὅπου περνᾷς νὰ σὲ θεωρῶν καὶ νὰ σὲ κρυφοδεξίνουν... Καὶ θὰ φωνάξω— Ἀνάθεμα...

Μιὰ νύκτα εἶδα ἔμμορφο, στὸ δρόμο, παλλικάρι... Καὶ με γλυκύτατη φωνὴ νὰ τραγουδῇ τὰ λόγια...

Νὰ μ' ἀγαπᾷς αἰώνια. Κι' ἀν τύχη καὶ πεθάνω, Σ' ἄλλον μὴ δώσης τὴν καρδιὰ...

Κι' ὅταν γεράσωμε τὰ δύο, μαζί ἢ χωρισμένα... Καὶ τὸ παλὸν τραγοῦδι μου, τὰ νεῖατά μας θυμίζῃ.

Γιὰ πῆς μου' ἐσυλλογίστηκες τῶν γερατειῶν τὰ χρόνια;... Καὶ τὰ ὑστερνὰ τὰ λόγια σου θὰ μοιάζουν μετὰ τὰ πρώτα;

Φτωχὲ τραγουδιστῆ, ζητᾷς ἀτελείωτη ἀγάπη, Δὲν ἐρωτᾷς καλῆτερα ἀν σ' ἀγαποῦν καὶ τώρα;

Ι. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

FRANCOIS COPPÉE

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ

(Μετάφρασις Ἰω. Α. Ζυγομαλά)

Παρεκλήθην ὅπως γράψω σελίδας τινὰς... Δὲν ἀξίω βεβαίως διὰ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν νὰ παράσχῃ ἔστω...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Μὴ ἐλπίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ περιγράψω... ἴμιν τὰ μνημεῖα τῶν Παρισίων ἢ τὴν πα...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

αὐτοῦ στεππῶν ἢ ὁ Βραζιλιανὸς ἐντὸς τῶν... ἀπερῆντων αὐτοῦ λειμῶνων πρὸς αὐτοὺς...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

Ὡς εἶν' ἢ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ ἐπισημοτάτη... Δὲν ἐπρεπεν ἢ σήμερον πασῶν καὶ φαιδροτάτη...

στον τόν μεμολυσμένον αέρα, ίνα καταστή φανατικός όπαδος τής σχολής των *Μαρμυκώτων*. Και ήτο ή πρωτεύουσα ιδιαιτέρως φρικώδης, υπό τήν εποψήν ταύτην, κατά τήν τελευταίαν έκθεσιν. Είμαι γενικώς, έναντίος των περιοδικών τούτων πανηγύρειων προσπορίζουσιν αυτά βεβιαώς μεγάλα κέρδη εις τήν έστιατόρα και τά παντός είδους ζηνοδογεία· αλλά περί τούτων άδιαφορώ έντελώς· ένθ' έν τούτοις κατά τας ήμέρας εκείνας κατά χιλιάδας έντίθενται εις πώλησιν τά ύποδήματα, ούδέ κατά λεπτόν έλλαττούται ή τιμή αυτών, άφ' έτέρου δέ αύξάνει καταπληκτικώς ή τιμή των έδαδιμων και όπερ χειρόν ή αύξησης αύτη παραμένει διά παντός· άλλ' είμαι έγώ έντελώς επί των ζητημάτων τούτων άναρμόδιος, είνε δέ, φαίνεται, άπαραίτητως άναγκατόν διά τήν πρόοδον και τόν πολιτισμόν, να τίθενται εις ένέργειαν πιδαικας φωτεινός και να βραβεύονται διά των αυτών βραβείων καλλιτέχναι μεγάλοι και παντοπαλάι ένδοξοί. Έστω, παραδέχομαι τούτο. Και έν τούτοις κατά τά θορυβώδη έκείνα του 1889 Διονύσια, οι Παριίοι, οι προσφιλείς μου άλλως Παριίοι, μοι κατέστησαν ανυπόφοροι· συγχωρήσατε άνθροπων νευρικών· άλλ' ύπέφερον, ύπέφερον πραγματικώς, βλέπων τους άντιπροσώπους τής οικουμένης όλοκληρου κεχνηότας και ως ύπνωτισμένους πρό του Πύργου Έφέλ, τής τριακοσίων μετρων ύψους άνοσιαις ταύτης και τας κατά χειμάρρους εκ των αιδηροδρομικών άμαξών έξερχόμενας των όμάδας χωρικώς να ίστανται, έκστατικοί πρό των παραπηγμάτων του Πεδίου του Άρεως και τής άηδεστάτης διά τής κοιλίας όρχήσεως. Δέν ήσαν πλέον κατοικισμοί δι' έμέ, οι εις θαυματουργικήν παράστασιν μεταμορφωθέντες Παριίοι, δέν ήσθάνομην πλέον έν αυτοίς ούδέ καρδιάν ούδέ νούν· και διά να είπω τήν άλλήθειαν, διήλθον όλοκληρον σχεδόν τό θέρος έκείνο παρά τά γραφικά των περιχώρων τοπετα, συλλέγων άνθη των άγρών, και μεταποιών ταύτα εις άνθοδέσμας ευώδεις.

Ευτυχώς, ύπάρχουσιν έν Παρισίοις πράγματα άσχετα έντελώς πρός τας έφημέρους ταύτας και έπιπολαίους έορτάς των αισθησεων· ύπάρχουσι Παριίοι διάφοροι όλως των έπικουρειών των περιπάτων καλλώπιστών. Περί των άλλων τούτων Παρισίων, των όποιων τό θέλητρον είνε τόσφ μέγα και τόσφ βαθύ, περί των έν αυτοίς γεννηθέντων, βιούντων και τόσφ τήν πόλιν αυτών αγαπόντων Παρισίων, θά προσπαθήσω όσον τό δυνατόν καλλίτερον να όμιλήσω ύμιν.

Τις λοιπόν — δέν ένθυμούμαι καλώς — είπεν ότι οι Παριίοι είνε ή μόνη πόλις του κόσμου, ή οποία κατώρθωσε ν' αγαπάται ως γυνή; Τό ρητόν είνε έπιτυχές και άλλης ίσως προκειμένου έπόνος περί ζήνων. Έν πάση περιπτώσει ύποθέτω ότι δέν έλέγη υπό αυτόχθονος Παρισίου, εκ παρισίων γεννηθέντος γονέων, έν Παρισίοις τήν παιδικήν αυτου διεληθόντος ήλικίαν, έν αυτοίς τήν νεότητά αυτου ίδόντος άφιπταμένου, έν τή πόλει ταύτη ζήσαντος, αγαπήσαντος, παθόντος. Οι του είδους τούτου Παριίοι

—είμαι δέ και έγώ εις έξ αυτών—αγαπώσι τους Παρισίους όπως πäs τις άπλούστατα αγαπά τήν γενέτειραν πόλιν· άλλά—θέλω δ' εύθως άμέσως άπευθύνει μομφήν πρός αυτούς—δέν αγαπώσιν όσον πρέπει άλλήλους.

Πρό πολλού ήδη, μεθ' όλων τό κοσμοπολιτικών του αιώνος πνεύμα, ή άγάπη τής ιδιαιτέρας πόλεως, τής μικράς, ούτως είπειν, πατρίδος, έκδηλούται—τούτο δ' έν μέση πρωτεύουση — εις βαθμόν καταπληκτικόν. Δέν άκούει τις πλέον ή φιλικάς συναθροίσεις, έορτάς και συμπόσια περιοδικά μεταξύ συναρχιωτών έλθόντων εις Παρισίους πρός άνεύρεσιν τύχης ή, ως τινες λέγουσι, πρός κατήκτισιν αυτών. Οι Όβερνιάται άδειλοποιούνται παρά τήν κνίσσαν του εκ λαχώνων ροφήματος, οι Νορμανδοί, ύφούντες τά πλήρη καμπανίτου κύπελλα προπίνουσιν ύπερ των μήλων και του έξ αυτών κατασκευαζόμενου οίνου· οι Βρεττανοί άδουσι τά κελτικά αυτών και γαλιτικά άσματα έν άγάπαις έπισπαραζόμεναις συνήθως δι' αύτοσχεδίου τινος προσαγορεύσεως του κ. Έρνέστου Ρενάν. Άς τό είπωμεν εύθως έξ άρχής, ούδέν τό άθέμιτον διαβλέπομεν έν ταις έκδηλώσει ταύταις, άπ' έναντίας μάλιστα συγκινούμεθα ύπ' αυτών. Τό να συνέρχωνται οι συναρχιωτάι άπαξ του έτους ίνα άνακουώσιν άλλήλους τας περί τής ιδιαιτέρας πατρίδος σκέψεις, τό να συγκρούωσι τά κύπελλα πρός τιμήν αυτής, τό να συμμερίζονται τήν εύτυχίαν συμπολιτών πλουσιών ή ένδοξών, να βοηθήσι δέ τους έχοντα χρείαν περιθάλψεως έν τφ βίω, πάντα ταύτα είνε πράγματα σεβαστά. Άλλά διατί ή καλή αύτη συνήθεια να μη ύπάρχη σχεδόν έντελώς παρά τοίς Παρισίοις; ύφίσταται έν τούτοις έτήσιόν τι συμπόσιον, φέρων τό όνομα των Παρισίων, ού μάλιστα έχον τήν τιμήν· να προεδρεύσω έφ' άπαξ· τό θέαμα ήτο μεγαλοπρεπές και ήγκάρδιον· κατά τά έπιδόρμια μάλιστα οι εύθυμούντες συνδαιτυμόνες ήρξαντο να μιμώνται τας κραυγας των αρχαίων ήμων προσατείων: «Μαχαίρια, ψαλιδία ποίος έχει για κόνιμα...» Τι τά θέλετε! Άυτοι ύπήρξαν αι πρώται έντυπώσεις τής παιδικής ήλικίας ή μωών των γεννηθέντων έν Βαζίραρ ή έν Μενιμονταν. Και νύχθησιν μέν τήν ήμέραν εκείνην έξ όλης ψυχής μακροβιότητα και εύτυχίαν εις τόν Σύνδεσμον των αυτοχθόνων Παρισίων· άλλά καιτοι πρό τινων μόλις ιδρύθη έτών, δέν εύδοκιμεί όσον έπείθυμουν.

Ούδεμία δύναται να ύπάρξη αντίρρησης ότι δέν γνωρίζομεν άλλήλους, δέν έπιζητούμεν άρκοүүντως άλλήλους, ήμεις οι γνήσιοι Παριίοι. Όθ' μοι είπη τις ίσως ότι τό τοιοούτον συμβαίνει διότι εύρισκόμεθα εις τήν πατρίδα μας, εις τήν πόλιν μας. Άλλ' ή ήμετέρα πόλις είνε κόσμος όλοκληρος, μήνες δέ πολλάκις πολλοί δύνανται να παρήλθωσιν, ένιαυτός όλος, καθ' όν να μη συναντήσωμεν συμπατριώτην τινα ύμάν τόν όποιον άλλοτε, κατά τήν πρώτην συνάντησιν, συνεπαθήσαμεν, ένθ' εις πάν άλλο μέρος συγχάκις μετ' αυτου συνενυρισκόμενοι, θχ είχαμεν ήδη συγκαταριθμίσει αυτόν έν ταις άριστοις των φίλων.

Όχι, όχι, τό άλλής είνε ότι λατρεύομεν τους Παρισίους, ότι άπολαμβάνομεν αυτών μετ' ήδυσθαείας, άλλ' ότι έξ έτέρου μεγάλως άδικούμεν άλλήλους, στερούμενοι τοπικού πατριωτισμού.

Ός μόνην πρός άποδείξιν τούτου μαρτυρίαν αναφέρω τήν άδιαφορίαν, ήν δεικνύομεν πρός τινας των ένδοξοτάτων ήμων άνδρών. Ποσάκις, ύμεις οι τχς γραμμάς ταύτας άναγινώσκοντες Παριίοι, διερχόμενοι έπαρχιακήν τινα πόλιν, δέν έστητε πρό του άνδριάντος άγνωστου μεγάλου άνδρος και δέν ήρωήτατε: «Τι έπραξ; ποίος είνε πάλιν αυτός;» Υπό τής έναντίας άκριβώς καταχόμεθα ήμεις ύπερβολής: Είς των μεγίστων ποιητών του Ιθ' αιώνος, ίνα εις έν και μόνον παραδείγμα περιορισθώ, ό Άλφρέδος de Musset έγεννήθη και πρό τριάκοντα και τριών όλων έτών άπεβίωσεν έν Παρισίοις και έν τούτοις ούδεμίαν των δημοσιών ήμων πλατείων κοσμήσει ήτι ή εκ μαρμάρου ή χαλκού προτομή του. Τό πράγμα, ειρήσθω έν παρόδω, καθίσταται σκανδαλώδες.

Θέλετε μιαν έτι άποδείξιν των ύπ' έμου λεγομένων; Ίδέτε τόν νεανίαν έκείνον, τόν στερούμενον ιδίας περιουσίας, τόν εις τήν τάξιν των ταπεινών παρισίων άστών άνήκοντα και τό του όποιου αι κοινωνικαί σχέσεις δέν έκτείνονται πέραν του οικογενειακού κύκλου και τής περιορισμένης αυτου γειτονιας. Γνωρίζω καλώς τόν νεανίαν τούτον, διότι ύπήρξεν έποχή καθ' ήν τφ ώμοιάζον ως άδελφός· και ύπήρχον τότε, ύπάρχουσι δ' έτι και νύν χιλιάδες τοιούτων νέων. Έάν θελήσθω να κόλυθησθω άπλως, ως έν τή άρχαία έγένετο Αιγύπτω, τό πατρικό, έπαγγελμα, τά πάντα ίσως θά εύδοθώσιν αι σίαις· άλλ' εάν έτυχεν άγωγής τινος ή παιδείας παρά των έαυτου γονέων, εάν και αυτός ποιάς τινος έμπορείται φιλοδοξίας πρός ποίαν θύραν θέλει άποταθή; Πρός τινά θέλει έπιδείξει τά γελοία αυτου διπλώματα, ίνα έπαιτήσθω θέσιν μέλλουσιν να προσπορίσθω αυτω τά πρός τό ζήν, να έπιτρέψω αυτω όπως ήγκύψω εις τας άλληθείς και πράγματι ώφελίμως μελέτας, έκείνας δηλονότι εις άς άφιερουται τις μόνος και άνευ διδασκάλου; Είς τί θέλει χρησιμεύσει αυτω ότι έχει τόν ποδα παρισίων ή ότι δέν συγχίξει τας διευθύνσεις των λεωφορείων, άφου ούδεμία αυτών άγει εις τόν οίκον άνδρος ίσχυροϋ ή εις τό γραφείον προστάου;

Ο μικρός τούναντιον έκείνος έπαρχιωτης, ό μόλις χθές άποβιβάσθεις εκ τής τρίτης θέσεως αιδηροδρομικής άμαξής, ό τεθαυρημένος έτι εκ τής τύρβης των όδών, ό μικρός έκείνος έπαρχιωτης πτωχός και αυτός και πεπαιδευμένος κενός ως ό άλλος χρημάτων άλλ' όνειρων και έλπίδων μεστός, έχει έν τφ θυλακίω αυτου πληθύν συστατικών έπιστολών προς διάφορους συναρχιωτας κατέχοντας ήδη ή μέλλοντας να καθέξωσι σημαντικήν τινα κοινωνικήν θέσιν. Και έστé βέβαιος ότι άμέσως αυτοί θελοσι τόν συνδράμει. Άν δέ ό κλοκαγάθος αυτου πατήρ—φαντασθώμεν αυτόν φαρμακοποιόν ή κτηνίατρον — έχει πέραν εκεί, εις τό βάθος του άπομακρυσμένου αυτου χωριδίου έστω και τήν έλαχίστην έπιπόρην, ό νέηλος

θά μεταβή άμέσως εις άναζήτησιν του βουλευτου του, όστις, ποσώς μη άμφιβάλλετε, θέλει μετá ζήσεως ένεργήσει ύπερ αυτου· διότι πρός τους έκλογάς δέν χωροϋσιν άστείσιμοι.

Όνομάσατε μοι σας παρακαλώ, ένα και μόνον Παρισίων τόν όποιον ό εκλεκτός του νομού του—άνηρ ως επί τό πολύ ριζοσπαστικός ή των άκρων και έπομένως εις κακάς μετá πάσης κυβερνήσεως εύρισκόμενος σχέσεις—κατώρθωσε να διορίσθω έστω και διεκπεραιωτήν!

Τά αυτά συμβαίνουσι και έν τοίς μεγάλοις και έν τοίς μικροίς· και αυτός ό χωρικός, ό κτίστης ό έρχόμενος εκ του χωριου του με δύο ύποκάμισα και έν ζευγος ύποδημάτων έντός μανδηλιου, γνωρίζει ή διεύθυνσιν οίνοπωλείου τινος έν τφ όποιω ή συχνάζοντες συμπατριώται του θά ύποδείξωσιν, έν άνάγκη θά εύρωσιν αυτω έργασίαν.

Παριίοι, προσφιλείς μοι πλήν έπιπόλοιον Παριίοι, όμολογήσατε ότι έχω δικαίον. Βίβω έγώισται, δέν βοηθείτε άλλήλους, ως πράττουσι τούτο οι Πικαρδοί, οι Νορμανδοί. Γνωρίζετε δέ τας λαμπράς τουτου συνεπείας; Έν τή μεγάλη ταύτη πρωτεύουση άπασιν αι όδοί, αι άγουσαι εις θέσιν τινα περιζήτητον, άπεκλείσθησαν υπό των έπαρχιωτών. Ναί μέν εις ώρισμένα τινα έπαγγέλματα εύρίσκει τις ίθαγενείς, έλαϊοχραματιστάς π. χ. παντοπώλας γεννηθέντας έν τή όδω άγ. Διονυσίου ή άγ. Ιακώβου εκ γονέων τό αυτό μετελθόντων έργον· άλλ' εις σφαίρας ύψηλοτέρας, έλαχίστους, σχεδόν ούδένα αυτόχθονα συναντά τις, άλλά πρό πάντων άνθρώπων με τήν προφορών των Μεσημβρινών· εύρισκόμενος πρό τινων ήμερών έν τφ πλήρει κόσμω άντιθαλάμω ύπουργού τινος και άκούων τόν θόρυβον των συνομιλούντων, παρετήρησα ότι πäsσαι σχεδόν αι φωναί έχον χροιάν τινα έπαρχιωτικήν.

Βαρύς πάντοτε έφερον έν τή καρδιά τας σκέψεις ταύτας, φίλοι Παριίοι, έπιτραπέντος μοι δέ να όμιλήσω ένταυθα έλευθέρας, δράττομαι τής εύκαιρίας να παραινέσω ύμας: «Προείξατε, συμπικνωσατέ τας τάξεις ύμάν, μη έπιτρέπετε τοίς άλλοις να παραγκωνίζωσιν ύμας, ύπερασπίσατε έαυτούς, πρός Θεού! διότι τό κακόν κατέστη πλέον τόσφ μέγα, ώστε άν έτύχανε να είμαι οικογενειάρχης, νομίζω, μα τήν άλλήθειαν, ότι θά μετέγραφον τους υιούς μου δημότας μεσημβρινής τινος έπαρχίας.

Όθ' καταπολεμήσω τώρα, ύπερασπιζόμενος τους συμπολιτάς μου, γνώμων άρκούνας διαδεδομένην: «Έλαχίστος, λέγουσι συνήθως, είνε ό αριθμός των γνησιών Παρισίων οικογενειών· πλείστοι γενώνται έν Παρισίοις, άλλ' όλιγοί είνε έκείνοι των όποιων και οι γονεΐς έγεννήθησαν έν τή πόλει ταύτη, όλιγοίσι δέ οι έχοντες προγόνους Παρισίους.» Έάν ανατρέξητε μέχρι τής δευτέρας ή τής τρίτης γενεάς θά εύρητε προγόνους έπαρχιωτας ή ζένους. Ο πληθυσμός τής πρωτεύουσής παρουσιάζει κράμι διαφορών αιμάτων, σύμμιζιν γενεών». Έν άλλους λόγους άλληθείς Παριίοι δέν ύπάρχουσι.

Τούτο βεβιαώς είνε έν μέρει άλλής. Υπό τό πρώην καθιστώσ, αι εκ των εύγενών δεσποινίδων έπιθυμούσαι να γίνωσι μοναχική του Remiremont άφειλον να έπιδείξωσιν επί τόνα θυραύων αυτών, δέν ένθυμούμαι καλώς, όσον οικόσημα· άλλά και αύται αι εκ του οίκου των Βουρβώνων κόραι, άδυνατούσαι, ένεκα του γάμου Έρρίκου του Δ' μετá τής Μαρίας των Μεδίκων, τοσαύτας τής έαυτών εύγενείας περιγαμνήας να παράσχωσι, δέν ήσαν δεκατέ εν τή Μονή άνευ τής ιδιαιτέρας εύνοίας ή τής ρητής του βυσιλέως διαταγής. Παραδέχομαι ότι και των συμπολιτών μου οι πλείστοι δέν δύνανται να έπιδείξωσι τριάκοντα ή τεσσαράκοντα τίτλους τής εκ Παρισίων καταγωγής των. Άλλ' όσον έκείνω άποδεικνύει ότι αι του οίκου των Βουρβώνων θυγατέρες δέν ήσαν εύγενείς, τόσον και τοίτο δύναται να σημάνη ότι οι συμπολιτάι μου είνε ήττον Παριίοι. Ήκουσα ποτέ έν τούτοις περί τινος κ. Σαρμαλύ, δυναμένου να καταστρώσθω τό γενεαλογικόν αυτου δένδρον από τής βασιλείας Λουδοβίκου του άγιου και άποδεικνύοντος ότι άπαντες οι άνιόντες αυτου ήσαν εκ Παρισίων.

Μή λαμβάνοντες ύπ' όψιν τήν εξαίρεσιν, τό φαινόμενον τούτο, δυνάμεθα να παραδεχθώμεν ότι οι έχοντες εις τας φλέβας αυτών άμιγρές παρισίων αίμα, είνε πολλοί πλείονες των όσον κοινώς νομίζονται. Άς άφαιρέσωμεν εύθως έξ ίσχύος τής άριστοκρατίας· εύγενείς εκ Παρισίων δέν ύπάρχουσι, άλλ' είνε πάντες έπαρχιωτικής καταγωγής, έλθόντες άλλοτε έν τή πρωτεύουση ίνα εύρισκωνται πλησιέστερον του ήλιου, έν άλλους λόγους τό μονάρχου. Πλείστοι των εύγενών κατέχουσιν έτι και νύν μέγαράν έν Παρισίοις, άλλ' όλιγοίσι μεταφέρουσιν έν τή πόλει ταύτη τήν νόμιμον αυτών έδραν. Συνηθέστατα άκούη τις παρ' εύγενών έν τή πρωτεύουση τήν φράσιν «ίπέρχομαι εις τά ίδια» τά ίδια ταύτα είνε έν Νορμανδία, έν όποια-δήποτε άλλη έπαρχία· τά ίδια ταύτα είνε τό αρχαίον φρουδακικόν κτήμα, ό τόπος τής καταγωγής. Και βασιλεύς μέν δέν ύπάρχει πλέον, άλλ' οι Παριίοι, έξακολουθούσι να είνε διά τήν άριστοκρατικήν ταύτην κοινωνίαν ή κέντρον των διασκέδασων, τό μέρος ένθα συνενυρισκονται μετá των όμοίων των, ένθα έπανευρισκουσιν έτι και νύν τό Λουβρον, τας Βερσαλλίας, πäsας τας αύλικας του παρελθόντος άναμνήσεις. Οι εύγενείς λοιπόν ούτοι, οι όλοκληρον τόν βίον αυτών έν Παρισίοις πολλάκις διάγοντες, δέν είνε Παριίοι.

Δέν δύναται τις να είπη τό αυτό περί των άστών και του λαου. Είσχωρήσατε ήμέραν τινα έντός αυτής τής καρδιάς των Παρισίων, όσας των αρχαίων όδών ίλησμόνησιν ή ακαπάνη των άνακαινιστών, εις τας συναίσεις του άγιου Διονυσίου ή του άγιου Μαρτίνου· είσελθετε έν τφ λαβυρίνθω του τφ. Θέλετε έκπλαγή διά τήν πληθύν των καταστημάτων των φερόντων, ούχι άνευ ποιάς τινος ύπερηφανίας, τήν έπιγραφήν: «Κατάστημα ιδρυθέν τφ 1600, τφ 1700». Και ως επί τό πολύ οι κύριοι των καταστημάτων τούτων, ως άλλοι μονάρχει, διε-

δέχθησαν έν αυτοίς άλλήλους από πατρός εις υίόν. Είμαι δ' έγώ εις θέσιν να γνωρίζω τούτο: ό εκ μητρός πάππος μου, πολύ πρό τής επανατάσεως, είχαν ιδρύσει κλειθροποιόν παρά τήν πλατείαν τής Γρέβης· ό δυσέγγονος αυτου, έπομένως· δευτέρος εξαδέλφος μου και τέταρτος κατά διαδοχήν ιδιοκτήτης του καταστήματος, είν' έτι και νύν ιδιοκτήτης κλειθροποιείου έν Παρισίοις. Άπειρα άλλως είσι τά τοιαύτα παραδείγματα. Η τάξις αυτη των άστών, καταγωγής γνησίας παρισίων, είνε σχεδόν έντελώς άγνωστος. Και πώς ήτο δυνατόν να είνε γνωστή; Πρέπει να τό όμολογήσωμεν, είνε πολύ άπομειμονωμένη; φιλόζηνος δέ μόνον πρός τους συγγενείς και τους οικείους. Είνε εύκολώτερον να γίνη τις δεκτός, δέν λέγω εις τό πρόσγειον του άγιου Γερμανου, άλλ' εις τους ύψηλους χρηματιστικούς κύκλους παραδείγματος χάριν, ή να λάβθω μέρος εις τήν άλλως λαμπράς παραθεθειμένην τράπεζαν μιας των οικουγενειών τούτων τής τάξεως των άστών. Ο ζένος δύναται να προσκληθθί έκεί μόνον έν ή περιπτώσει μέλλει να ζητήσει εις γάμον τήν θυγατέρα τής οικογενείας. Κατέχονται υπό είδους τινος δυσπιστίας πρός τά νέα πρόσωπα, ένθ' ούδέν άπ' αυτών έχουσι να αποκρύψωσιν. Εύρίσκει τις βεβιαώς έν τή κοινωνία ταύτη ούκ όλίγας περιορισμένας ιδέας, γελοία τινά, άλλά και άπλότητα, ήθη άγνά, τό τής χρηστότητας και τής τιμής αίσθημα τά μάλιστα άνεπτυγμένον. Δέν είνε πιστής παρατηρήσεως πορίσματα πάντα τά γραφέντα περί τής κρυψιβίου ταύτης τάξεως, άλλά τούναντιον έγράφωσιν χάριν άτόπου διακομωδήςσεως, μέχρις ύπερβολής πάντοτε έξιχνήσαντες. Μόνος ό τά πάντα έπιστάμενος ή περί πάντων μαντεύων Βαλζακ έγραψε περί τής κοινωνίας ταύτης σελίδας μεγίστης σπουδαιότητας, έν τή θαυμασία αυτου μυθιοτορία *Καίσαρι Μπρωτώ*.

Και παρά τφ λαφ εύρίσκει τις γνησιους Παρισίους, αρχαιοτάτης μάλιστα καταγωγής. Καταποντίζονται βεβιαώς ούτοι υπό του άκατασχετου των μεταναστατών ρεύματος ούς, ως μαγνήτης, έλκει πρός αυτήν ή μεγαλόπολις· εύρισκονται έν τούτοις έτι ίκανοί, εις ώρισμένα ιδίως έπαγγέλματα, εις τό μικρόν έμπορίον. Σύγχρονος ιστορίας εκ των διασημοτάτων, κήσοχος του όνομαστικού καταλόγου των στραγέων του Σιπτεμβρίου και ιδίως των άθλιών έκείνων μισθωτών, οίτιτες διεπράξαν τό στυγαρόν έγκλημα τής φυλακής τής Μονής, μοι έλεγεν έσχάτως, ότι επί των έπιγραφών πλείστων καταστημάτων, έντός των λαβυρινθωδών ιδίω δρομίσκων των ύπάρχόντων έτι και νύν όπισθεν τής εκκλησίας Saint Germain des-Prés επανευρε τά όνόματα πλείστων εκ των δολοφόνων έκείνων. Και βεβιαώς ό λεπτοργός τής όδου Έτωάδε ή ό ύποδηματοποιός τής όδου Μπουσσ άγνωστ ή εκκλημα ταύτη προ όνων αυτου, διότι παρά τή πτωχή ταύτη τάξει άδιαφορούσιν έντελώς περί των οικογενειακών παραδόσεων· άλλά δέν είνε τούτο τρανή άποδείξις ότι ό Παρισίνος μένει πιστός εις τό έδαφος, ού μόνον τής πόλεως, άλλά και τής συνοικίας και τής όδου αυτου; Ένθυμηθείτε, εάν άνεγνώσατε τό

Assomoir του Ζολά, τον οίκιστον της οδοῦ Gouite-d' or: ὁ παρισινὸς ἐργάτης Κουπὸν ἔγεννήθη ἐν τῷ οἰκίᾳ του, διήλθε πᾶσαν τὴν νεότητά του, ἐν αὐτῷ ἐνομφεύθη, μόλις ἀπομακρύνεται αὐτοῦ· ἐν αὐτῷ καὶ θά ἀπέθνησκεν, ἐν τῷ ἐλάττωμά του δὲν ὠδήγει αὐτὸν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Ἀγίας Ἀννης. Δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ τις πόσον ὁ παρισινὸς χειρωναξ ἀγαπᾷ τὴν κατοικίαν του, πόσον φοβέται οἰκονομικὰ μεταβολήν. Ἐὰν δὲ ποτε ἴδῃτε αὐτὸν μετακομίζοντα ἐντὸς μικρᾶς χειραμάξης τὰ πενήχρα ἐπιπλά του, ἐστὶ βέβαιον ὅτι ἰσχυροὶ λόγοι ὤθησαν αὐτὸν εἰς τοῦτο: ἡ διαλύσις βιομηχανικοῦ τινος καταστήματος, ἡ ἀναπόφευκτος ἀνάγκη νὰ κατοικήῃ πλησίον τῆς ἐργασίας του ἢ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον ἡ ἀδυναμία τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου, ἡ δυστυχία.

Ὅτε ἤμην παιδίον, ἡ μήτηρ μου, μὴ οὔσα πλουσία καὶ ἐπομένως λίαν ἀπασχολημένη ἐν τῇ οἰκίᾳ, μὲ ἐμπιστεύετο, ἵνα μὲ ὠδηγῆ εἰς περίπατον, εἰς πτωχοστάτην τινα καὶ ὑπέργητων γυναῖκα λευκὸν φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κερκιδάριον, ἡ ὅποια ἐνεθυμῆτο θαυμασιῶς τὸν Ἀυτοκράτορα, τὴν Ἐπανástασιν καὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ 15'. Ἄπαντα τὸν χρόνον τοῦτον εἶχε διέλθῃ ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ τῆς οδοῦ de Sèvres. Ὀμιλοῦσα ἀλλοχου περὶ τῆς ἀγαθῆς ταύτης γράϊας, τὴν ὅποιαν ὡς ἐπιχείρημα λαμβάνω σήμερον. Περὶ τὸ 1846 ἢ 47, ὅτε μοὶ ἠγόραζε τὰ κονιορτῶδη γλυκύσματα καὶ τὰ ἐξ ἐρυθρᾶς ζαχαρώσεως ἀλεκτορίδια καὶ ἐκτεθειμένα περὶ τὸν κάλαθον πλανοδίου πωλητρίας, ἡ κυρὰ Μπερνού—ἦτο τὸ ὄνομα τῆς συνοδοῦ μου—κατόκει ἐτι εἰς τὴν αὐτὴν τῶν Παρισίων γωνίαν. Ἐκεῖ εἶχεν ἴδῃ τὸν στρατάρχην Ρισελί, ἐν τῷ ἑσχατῷ ἡδὴ γήρατι εὐσεβῆ καταστάνα, γονυπετοῦντα πρὸ τῶν μικρῶν παρεκκλησιῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Δωρεᾶς· ἐκεῖ συμμετέσχε τῶν ὑπαιθρίων συμποσίων, κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἑορτάς· ἐκεῖ ἔδωκε τὸν τελευταῖον ἀπασμὸν εἰς ἀπαντας τοὺς υἱοὺς αὐτῆς, ἀλλήλοδιαδόχως ἀπερχομένους ὅπως φωνεῖσθαι ὑπὸ τῶν συμφορῶν τοῦ μεγάλου Ἀυτοκράτορος αἰτούς. Ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ οἰκίᾳ ἀπέθανεν ἡ κυρὰ Μπερνού.

Ναί, μεθ' ὅλην τὴν πρόδον τῆς συγκοινωνίας, μεθ' ὅλην τὴν ἀκατάσχετον εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπιδρομὴν παντοδαπῶν ξένων, ὑπάρχουσι ἐτι οὐκ ὀλίγοι Παρισίνοι, ἡ κορυφὴ τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τῶν ὁποίων ἀπόλλυται ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ χρόνου καὶ ὧν ἐν τούτοις οὐδεὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπεμακρύνθη τοῦ ρωακίου τῆς οδοῦ ἢ τοῦ προαστείου του. Ἄνοι ἀρχαιοφύλακες καὶ οἱ παλαιότεροι δὲν εἶχον σπουδιώτερας ἀσχολίας, θὰ ἠδύνατο, εἶμαι πεπεισμένος, ν' ἀποδείξωσι, διὰ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων τῶν παρισινῶν ἐνοριῶν, ὅτι ὁ παντοπώλης τῆς γωνίας ἐκείνης ἢ ὁ ἄθλιος οὗτος χειρωναξ δύνανται νὰ σεμνύνωνται ἐπὶ γενεαλογίᾳ μακρᾷ ὄσον ἢ τῶν Μονμωρανῶν καὶ τῶν Ροάν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Προσχωρῶ: Αἱ Ἀθῆναι ὑπὸ τοῦ κόμητος δὲ Μουδ.

Ἐπιφυλακτόμενοι νὰ ἐκφέρωμεν μεμελητημένην κρίσιν περὶ τῆς ἀπὸ τινος ἐκδομένης εἰς φυλλάδιον καὶ ὑπὸ πάντων ἐπαινουμένης Ἱστορίας τοῦ Συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ, ἢ συνέγραψεν ὁ εὐκαίριος συνάδελφος κ. Ἐπαμεινώνδας Κυριακίδης, ἀποσπῶμεν ἡδὴ τὸ κατωτέρω περιεργον καὶ σχεδὸν ἄγνωστον αὐτῆς ἐπισκοπῆς.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ὈΘΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ.
(Ἐπισκοπῆς τῆς Συγχρόνου ἱστορίας)

Ἡ ἀντιβασιλεία, τοῦτο μὲν ἵνα παράσχη ἐλπίδας καὶ θάρρος εἰς τοὺς ὑποδούλους Ἑλληνας, τοῦτο δὲ καὶ ἵνα καταστήσῃ ἀγαπῆτον τοῖς ἐλευθέροις Ἑλλησὶ τὸν νεαρὸν αὐτῶν βασιλεῖα Ὀθωνα, ἀπεράσισε τὴν εἰς Σμύρνην μετάβασιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦ ταξιδίου τοῦτου ἐπρόκειτο νὰ δηλωθῆ εἰς μὲν τοὺς ἐλευθέρους Ἑλληνας ὅτι ὁ νέος αὐτῶν βασιλεὺς ἐμπνέεται ἐξ ὅλων τῶν ἑλληνικῶν πόθων, εἰς δὲ τοὺς δούλους Ἑλληνας ὅτι θεωρεῖ αὐτοὺς ἐξ Ἰσοῦ ὡς ἰδίους ὑπκότους, ὑπὲρ τῆς τύχης τῶν ὁποίων θέλει μεριμνήσει καὶ οὐς ἐπισκέπτεται εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα καθόδον αὐτοῦ. Πρέπει δὲ νὰ εἰπωμεν ὅτι καίτοι οὐδὲν κατ' οὐσίαν ἀποτελεσματικὸν ὄθωνο ἐπὶ ἐπὶ ἐπισκέψας τοῦ βασιλέως Ὀθωνος εἰς πόλιν τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, πολλὴν περιποιεῖ τιμὴν τῇ ἀντιβασιλείᾳ ἢ περὶ ταύτης ἀπόφασις καὶ ἐκτέλεσις. Ἐνδεικνύει ἂν ὄχι ἕτερον τὸν πόθον τοῦ νὰ διαθερμαίνωνται αἱ ἐλπίδες τοῦ ἔθνους καὶ ἀναπτέρωνται ὁ ἐνθουσιασμός αὐτοῦ καὶ καλλιτέραν ἐκτίμησιν τῶν καθηκόντων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἐκείνης ἢ ἔσχατον μετὰ ταῦτα πολιτικοὶ τινες ἄνδρες ἐργασθέντες πάσῃ δυνάμει ἵνα καταπιεζώσι καὶ ἐλπίδας καὶ ἐνθουσιασμόν ὅπως ἀνεώτερον κυλιώμεναι ἐν τῷ κομματικῷ βορβόρῳ. Κυρίως ἡ ἀντιβασιλεία διὰ τοῦ ὀλίγου τι μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως διορισθέντος πρεσβευτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κ. Ζωγράφου ἐπέζητησεν ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως Ὀθωνος πρὸς τὸν Σουλτάνον Μαχμουτ καὶ τὴν καλλιέργειαν καλῶν καὶ φιλικῶν σχέσεων, τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν μετάβασιν τοῦ Ὀθωνος, ἀλλ' ἡ αἰτίας αὐτῆ ἀπερρίφθη ἀσυζητητῆ ὑπὸ τῆς Πύλης. Ὁ Σουλτάνος Μαχμουτ οὐ μόνον βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος νὰ ἴδῃ δὲν ἠθέλην, ἀλλ' οὐδὲ τὸν πρεσβευτὴν αὐτοῦ νὰ δεχθῆ. Ἐν τούτοις ὁ Κ. Ζωγράφος, ὁ μετὰ ταῦτα δίκην προδότη ἐν ταῖς ἀγυαῖς τῶν Ἀθηνῶν λιθοβοληθεὶς, κατὰ τὰς δεινὰς ἐκείνας περιστάσεις ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἐμφανισθῆ πρὸ τοῦ Τούρκου ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἀδειαν μεταβάσεως τοῦ βασιλέως Ὀθωνος εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἀπορριφθεὶς δὲ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ ἀπήτησεν ἐπιμόνης τὴν ἀδειαν ἐπισκέψεως τοῦλάχιστον τῆς Σμύρνης. Ἡ δευτέρα αὐτῆ αἰτίας ἐνισχυθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Ρώσου ἐπρεσβευτοῦ γένητο ἐν τέλει δεκτὴ ὑπὸ ὄρου· ἦτοι νὰ μεταβῆ ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἐπὶ ἀνεογνωτῆ ἐξουσιοδοτημένης ὁμοῦ προφάσεως δικαιολογησῆς τὴν μετάβασιν ταύτην. Τοιαύτη πρόφασις εὐρέθη ὁ Μαξιμιλιανὸς τῆς Βαυαρίας ἐπρόκειτο νὰ πε-

ριέλθῃ τὴν Ἀνατολήν, καὶ ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἠθέλει μεταβῆ εἰς Σμύρνην πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ. Ἡ Πύλη παρέσχε τὴν ἀδειαν.

Οὕτως ὁ Ὀθων ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν εἰς Ναύπλιον ἀφίξιν του ἀνεχώρησεν εἰς περιόδειαν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγγλικῆς φρεγάδας «Μαδαγασκάρης» δι' ἧς ἀφίκετο, ἀνά τὰς Κυκλάδας καὶ τῇ 5 Ἰουνίου 1833 κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα Σμύρνης. Ἡ ἑλληνοικιστὴ τῆς Ἰωνίας πόλις ἐσφάδαξεν ὑπὸ τὸ κράτος ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐκατοντάδες πλοίων καὶ λέμβων ἐπολιόρησαν τὴν «Μαδαγασκάρην» καὶ ἐπευφήμουν τὸν Ἑλληνα βασιλεῖα, καὶ τὴν ὑπερηφάνως κυματίζουσαν κυανόλευκον ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ Δημητρίου Βότσαρη, τοῦ κόμητος Σαπόρτα, τοῦ βαρόνου Λιδερ, τοῦ ἀρχιῆτρου Βίππερ καὶ τοῦ γραμματέως βαρόνου Στέγκελ, ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν ἀλλ' ἡ συνώθησις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἦτο τοιοῦτος ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ αὐθωρεῖ εἰς τὸ πλοῖόν του· τὰς ἐπομένους ἡμέρας διὰ τῶν προσπαθειῶν τῶν προυχόντων, κατευνασθέντων τῶν πνευμάτων, ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἐπισκεφθῆ τὰ σχολεῖα, τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὰς ἐκκλησίας. Οἱ ἑλληνες ἐμποροὶ ἠθέλησαν νὰ ποιήσωνται λαμπρὰν ἑορτὴν πρὸς τιμὴν του, ἀλλ' ἡ αἰτίας αὐτῶν συνετῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Ὀθωνος ὅστις συγκατένευσε μόνον νὰ μεταβῆ χάριν περιπάτου εἰς τὴν ἐξοχὴν τὴν καλουμένην Βουρνόβα καὶ προσκληθῆ ἐκ συμπτάσεως δῆθεν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ μεγαλεμπόρου Whittall. Οὕτω καὶ ἐγένετο, δοθέντος ὑπὸ τοῦ Whittall λαμπροῦ δείπνου καὶ χοροῦ, παρευθέντος τοῦ βασιλέως Ὀθωνος καὶ τοῦ ἄνθους τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας Σμύρνης. Ἐμεινε δὲ ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἐν Σμύρνην ἐννά ὄλας ἡμέρας μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου. Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, ἀφικόμενος καὶ τοῦ πρίγκηπος Μαξιμιλιανῶ, ἐτελέσθη πάνδημος δοξολογία ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Σεραφεῖμ μετ' ἀπαντος τοῦ κλήρου, παρισταμένου ἀπείρου πλήθους, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Ὀμηρόλη μετὰ τῶν καθηγητῶν, τῆς δημογεροντίας καὶ τῆς ἐφορίας μετὰ τῶν προυχόντων. Αὐτὸς ὁ Ἀγγλὸς πλοίαρχος ἐδάκρυσεν ἐκ τῆς συγκινήσεως βλέπων τὸν ἀπλετον ἐκείνον ἐνθουσιασμόν, τὴν ἱερὰν συγκίνησιν τῶν Ἑλλήνων. Ἐπὶ τούτοις αἰῶνας τὸ ταλαίπωρον ἔθνος τὴν ἀποκατάστασιν καὶ ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἐπόθει ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἐνισχυέτο εἰς τὸ ὑπομένειν τὰ παθήματα διὰ τῆς παρηγόρου ἐλπίδος ὅτι ἐπελεύσεται ἡμέρα καθ' ἣν ἀνυψωθῆσεται καὶ πάλιν τὸ λάβαρον τῆς πεσούσης αυτοκρατορίας του· ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἠγωνίζετο, ἐταλαιπωρεῖτο, ἐμάχετο ἵνα ἐπισπύσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἡ ἐνώπιον αὐτοῦ παρουσία τοῦ Ἑλληνος μονάρχου τῷ ἐφαίνετο ὡς ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις, ὡς ἂν ἠνοήθησαν οἱ τάφοι τῶν Κωνσταντινῶν καὶ ἀνεπήδησεν εἰς ἐξ αὐτῶν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους εὐαγγελιζόμενος. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐλησμόνησεν ὅτι

μία μόνον γωνία τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἠλευθερώθη· ὅτι αὐτοὶ ἐγκατελείφθησαν ἐν δουλείᾳ· ὅτι ὑφίστατο ξένη διοίκησις καὶ ὅτι Τούρκοι πασάδες ἐκυβέρνησαν αὐτοὺς· ἐν ἔβλεπον, τὸν ἐνώπιον αὐτῶν Βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος καὶ τρέμοντες ἐκ τῆς συγκινήσεως παραπαίοντες ἐκ τῆς μέθης τοῦ πατριωτικοῦ ἠγάλλοντο, ἐπευφήμουν. Ὁ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Εὐαγγελικῆς Σχολῆς διευθυντῆς Ὀμηρόλης, διὰ φωνῆς ὑπὸ τρεμουσῆς προτεφώνησε τὸν Βασιλεῖα Ὀθωνα· ὁ μητροπολίτης Σμύρνης ἐπηυλόγησεν αὐτὸν ἐκφωνήσας εὐχάριτον καὶ πλῆθῃ πατριωτισμοῦ λόγον. Ὅτε ὁμοῦ ἡ «Μαδαγασκάρη» ἀνεχώρησεν, ὅτε ὁ Ὀθων συμπαραλαβὼν καὶ τὸν ἀδελφὸν Μαξιμιλιανὸν τὸ ὕστατον διὰ τῆς χειρὸς ἀπεχαιρέτισεν τὸν ἐπὶ τῶν λέμβων ζητωκραυγοῦντα λαόν, ὅτι ἡ ὑπερήφανος φρεγάδα ἐξηφανίσθη εἰς τὸ πέλαγος, ὁ σμυρναϊκὸς λαὸς ἐπανάπεσεν εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα. Ὁ διοικητῆς περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ γενόμενα εἰς τὴν Πύλην καὶ αὐτῇ ἐζήτησεν ὡς θῆμα τῆς γενόμενης ὑποδοχῆς τὴν ἐξορίαν τοῦ Μητροπολίτου...

ΕΠΑΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΨΗΦΙΔΩΤΟΝ
(Σημειώσεις Ζωολόγου)

Αἱ ἀρδῆνες φουέουσιν εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἐρωμένης καὶ αἱ σφῆρες εἰς τὴν γλώσσαν τῆς σὺγγου.

Τὸ μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ εἶνε ἡ καρδία τῆς γυναίκος. Ἐχει χωρητικότητα μεγαλύτεραν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κίτους, ἀφοῦ διαμένουσι ἐν αὐτῇ κάποτε τῶσοι Ἰωνάδες!

Οἱ ὄνυχες τῆς τίγρης εἶνε πτεῖλα ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀπαλοὺς καὶ ροδόχρους ὄνυχας γυναικῶς ζηλοτύπου.

Ἡ γυνὴ καθίσταται μύμηξ, ὅταν δὲν δύναται νὰ εἶνε τέτιξ.

Φαντάσθητε πόσον ἰσχυρὸν ἔχει ἡ γυνὴ καὶ ἐν τῇ πτέρῃ τῆς ἀκόμης. Διὰ ταύτης καὶ μόνης ἦτο δυνατόν νὰ θρασυθῆ ἢ κεραλὴ τοῦ ὄρεως.

Τὰ μόνα πτηνά, ἅτινα πάσχουσι ἀπὸ πονόδοντον εἶνε αἱ γυναῖκες... καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχουσι ὀδόντας.

Αἱ ἀρδῆδες ἀποθνήσκουσι διδούσαι ζῶην εἰς τὰ τέλνα των. Τί κρῖμα νὰ μὴ νυμφευθῆ κρῖον ἀρδῆδος...

Ἡ γυνὴ ἰδιαζόντως ἀγαπᾷ τοὺς κόνας. Τῇ φαίνεται τούτων περιεργον νὰ εἶνε πιστὰ....

Ἐπανάλαβε δεκάκις τὸ μυστικὸν σου εἰς ἕνα ψιττα-

κόν. ἴσως τὸ λησμονήσῃ. Εἰς γυναῖκα ὅμως μὴ τὸ εἴπῃς οὐδ' ἀπαξ

Ἐὰν αἱ γυναῖκες εἶχον τὴν ἰδιότητα τῶν ἱππῶν, ὧν οἱ ὀδόντες προδίδουσι τὴν ἡλικίαν — θὰ ἐγνωρίζομεν τοῦλάχιστον διὰ διηθηθὸν τὰ τριάντα... ὅσαι θὰ εἶχον ἐξορῆσαι τοὺς ἰδικούς των.

Διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ δυσαναλογία μετὰ μείθεως καὶ δυνάμεως, ἐπρεπεν ἡ γλώσσα τῆς γυναίκος νὰ ἔχῃ τὰς διαστάσεις τῆς προδοκίμης τοῦ ἔλεφαντος.

Αἱ γυναῖκες ἐξ ὅλων τῶν πτηνῶν μόνον ὄρνιθες δὲν θὰ ἐπόθουν νὰ εἶνε· Νὰ ἔχωσι τούτοις ἑμῶ ἕνα πετεινόν!

Οἱ κροκόδειλοι καὶ αἱ γυναῖκες μᾶς παρασύρουσι διὰ τῶν θαυρῶν των.

Ἐὰν ἠρώτας τὴν φίλην σου τί ἐπρότεμα νὰ εἶνε— Ἀηδῶν ἢ κόραξ; Θὰ σοὶ ἀπεκρίνατο βεβαίως— Ἀηδῶν! Ὅτ᾽ ἀπροσέθετον ὅμως καθ' ἑαυτὴν — Ἀλλὰ καὶ οἱ κόρακες, οἱ καυμένοι, ζῶσι διακόσια ἔτη καὶ δὲν ἀσπρίζου!

Εὐκολότερον νὰ διέλθῃ κῆμλος διὰ τῆς ὀπῆς μικρᾶς βελόνης ἢ νὰ εἰσέλθῃ ἄνθρωπος εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος... καὶ νὰ μὴ εὐρῆ σντροφον.

Ἡ γυνὴ ἔχει γλώσσαν ἰχθύος... μόνον ὅταν ἀναγκάζηται νὰ ἐπαινῆσῃ τὴν φίλην τῆς.

Οἱ σκύλληκες μᾶς τρώγουσι μετὰ τὸν θάνατον, καὶ αἱ γυναῖκες πρὸ αὐτοῦ.

Οἱ χῆνες ἐξαγριῶνται ὅταν βλέπωσι ξένους καὶ κραυγάζουσιν ὅπως διώξωσιν αὐτούς. Αἱ γυναῖκες τὸ ἐναντίον.

Μάτην ζητῶ ὅσα τούτων μεγάλα, ὥστε νὰ τὰ παρομοιάσω μετὰ τὰ γυναικεῖα, ὅταν ἀκούωσι κακολογίας.

Λέγουσιν ὅτι οἱ ἄετοι ἀρπάζουσι παῖδια καὶ ἀναβιάζουσιν αὐτὰ εἰς τὰ ὄρη. Ἐγὼ εἶδον ἄνδρας νὰ βρῖστανται τὸ αὐτὸ ὑπὸ γυναικῶν.

Ἄν ὄλοι αἱ ἄσχημοι ἐγίνοντο νυκτερίδες, ἐγὼ... θὰ ἐκοιμώμην πολὺ ἑνωρίς.

Μὴ μὲ ἐγγίξεις, λέγει ἡ χελώνη, καὶ ἀποσύρει τὴν κεφαλὴν. Μὴ μὲ ἐγγίξεις, λέγει ἡ γυνὴ καὶ προτείνει αὐτήν.

Μετ' ὅλα ταῦτα, ὁ λέων εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ζῶων, καὶ ἡ γυνὴ τῶν ἀνθρώπων.

Τῇ 1ῃ Ἀπριλίου.

I. ΜΑΡΑΝΟΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν τοῦ «Παρνασσῶ» καθαρτισθὲν ὑπεβλήθη πρὸς ἐγκρίσιν τῷ Διαδόχῳ, τυγχάνοντι ὡς γνωστὸν τακτικῶ μέλει. Ὁ Διάδοχος αὐθημερὸν ἐπέσπεψε τὸ πρόγραμμα ἐγκεκριμένον. Αἱ ἐορταὶ θέλουσι διαρκεῖσαι ἐπὶ τριήμερον καὶ ἀρχονται τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωολογίας Πηγῆς. Τὴν α' ἡμέραν θέλει ψαλῆ δοξολογία ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου μεθ' ὃ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Συλλόγου θέλει ἐκφωνηθῆ ὁ πανηγυρικὸς ὑπὸ τοῦ ἐκλεγέντος πρὸς τοῦτο κ. Σπυρ. Δάμπρου. Τὴν δ' ἐσπέραν δοθήσεται ποιητικὴ καὶ μουσικὴ ἐσπερία. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τὰ μέλη καὶ οἱ ἐξωθεν ἐλευσόμενοι ἀντιπρόσωποι θέλουσιν ἀναβῆ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου θὰ φωτογραφηθῶσιν ἐν σώματι, τὴν δ' ἐσπέραν θὰ δοθῆ γεῦμα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου. Τὴν γ' τέλος ἡμέραν τὰ μέλη καὶ οἱ ξένοι θέλουσιν ἐκδράμει εἰς Λαύριον ὅπου αἱ δύο εταίρειαι ἢ τε Γαλλικὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ θέλουσι περιποιηθῆ τὸν Συλλόγον. Ἐπιστρέφοντα τὰ μέλη τὴν ἐσπέραν διὰ λαμπαδηφορίας θὰ καταλήξωσιν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου. Συγχρονως τὴν ἡμέραν ἐκείνην γεῦμα θέλει δοθῆ εἰς τοὺς παῖδας τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων ἐν τινι ἐξοχῇ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ φερμάνιον τῆς ἐνθουσιασῆς τοῦ νέου Χαδίου τῆς Αἰγύπτου Ἀμπὰ ἀναγνωρίζει αὐτῷ πάντα τὰ δικαιώματα, ὧν ἀπῆλασε καὶ ὁ προκατοχος αὐτοῦ. — Ἡ Σερβικὴ Σκουφίνα ἐψήφισε πίστασιν ἐξ ἑκατομμυρίων δι' ἐκτάτους στρατιωτικὰς δαπάνας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 28 Μαρτίου ἐώρτασεν ἡ ἀκαδημία τοῦ Μονάχου τὴν 135 ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ ἀνεκοινοῦσεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ζωγραφείου διαγωνίσματος τῆς τελευταίας διέτις. Τὸ ὑποβληθὲν θέμα ἦτο: ἡ ἔκδοσις τοῦ θεατρικοῦ μελωδοῦ Ρομανοῦ. Μία δὲ ἐργασία καὶ μόνη ἀπεστάλη, μαρτυροῦσα τὰς βαθεῖας καὶ ἐπιμελεστάτας ἐρεῦνας τοῦ καθηγητοῦ κ. Κρουμβάχερ συγγραφέως τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὸν διαγωνισμόν ἔργου. Τὸ θέμα τοῦ τῆς προσεχοῦς διέτις Ζωγραφείου διαγωνίσματος εἶνε: ἡ πολὺβλωσος ἔκδοσις τοῦ χρονικοῦ τοῦ Μαρβῶς. Ἡ πρεβασμία τῆς ἀποτιλῆς τῶν περὶ αὐτῆς πονημάτων λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1894.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐχειροκροτήθη ἐν τῷ Μεγάλῳ θεάτρῳ Ἀθηνῶν, ὑποδοθησα τὸ πρόσωπον τῆς Μηδείας ἐν τῇ ὁμοῦμυ τραγωδίᾳ τοῦ Δελαβάλ καὶ τῆς Μαργαρίτας ἐν τῇ Κωρῖα μετὰ τὰς κομῆλιας τοῦ Δουμά, ἡ ἄρτι ἀφίχθησα ἑλληνὶς ἠθοποιὸς Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ἐπιδείξασα τέχνην ἀσυνήθη καὶ ἄλλα σκηνηκὰ προεργήματα ἀληθοῦς καλλιτέχνιδος. — Ἡ Φιλαρμονικὴ Ἐταιρεία Ἀθηνῶν ἀναχωρεῖ ἐν σώματι εἰς Αἰγύπτου ὅπως δώσῃ συναυλίαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ότι εν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ σώζονται εἰσὶ λίθινα τοῦ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου σπαρέντος αὐτοῦ ἐλληνισμοῦ. εἶνε ἀληθεῖα ὁμολογουμένη ὑπὸ πάντων τῶν ἀσιανολόγων. Ἐσχάτως μάλιστα ὁ τῆς χώρας ἐκείνης περιηγηθεὶς Ἄγγλος ἱατρός Βέλελ ἐποίησατο εἰς ἐπίτηκον τῆς ἐν Λονδίῳ Ἀσιατικῆς Ἐταιρείας σπουδαῖον ἀνάγνωσμα, ἀποδείξας ὅτι ἐν τῇ ἀργαυικῇ γλώσσῃ εὐρηγνται πάμπολλαι ἐλληνικαὶ λέξεις ἐν μέρει μὲν παρῆλλαγμέναι, ἐν μέρει δὲ ἐφαρμέναι, ἀλλ' ἀναμειβήτηρον καταμηνύουσαι τὴν ἐλληνικὴν καταγωγὴν τῶν. Ὁ κ. Βέλελ ἐβέβαιωσεν ὅτι ἐπιμελεστέρα τις ἐρευνα τῆς διαλέκτου, ἢν λαλοῦσιν οἱ Ἀργαυοὶ θὰ ἐπιδείξῃ ὅτι ἡ φυλὴ αὐτῆ καταγεται ἐκ τῶν ἐλληνικῶν ἀποικίων ὡς ἱδρυσαν αὐτῆθι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετακομίσας ἐκ Συρίας, Λυδίας, Κιλικίας, Βιθυνίας, Μυσίας, Παμφυλίας, Ἰωνίας καὶ ἄλλοθεν εἰς τὴν μέσην Ἀσίαν πλῆθος ἀποικίων, τῶν πλείστον Ἑλλήνων. Ἐν Ἀργαυιστῶν ὑπάρχουσιν ἤδη φυλαὶ τῶν Suri, Ludi, Ghiji, Khilichi, Batani, Musazi, Farnuli, Permuli, Yani κτλ. ὧν τὰ ὀνόματα εἶνε μὲν προδήλως τῷ λόγῳ παρεφθαρμένα ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ μὴ διαραίνηται ἐν αὐτοῖς; ἡ τῶν ἀργαυικῶν ἀποικίων ἐθνικὴ παραγορία. Ὡθως ἡ ἀργαυικὴ γλώσσα βαθύτερον ἐξεταζομένη, δύναιται νὰ διαλευκάνῃ πολλὰ σκοτεινὰ μέρη ἀναγόμενα εἰς τὴν παρθικὴν κυριαρχίαν καὶ εἰς τὰς παρεπομένους δυναστείας, αἰτίας ἐθεράπευσαν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν.

Ὅτι εἶνε βεβαίως πολλοὶ περιέργοι νὰ μάθωσι τὴν ἱστορίαν τῆς δυναμείδος καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς φοβερᾶς ταύτης ἐκρηκτικῆς ὕλης.

Ἡ δυναμίτις εἶνε σύνθεσις νιτρογλυκερίνης ὑπὸ μορφήν ἰδιαίτην. Ἡ νιτρογλυκερίνη ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Σουβρεγῶ τοῦ 1847. Πρῶτος δ' ὁ Σουηδὸς Νάβελ ἱδρυσεν ἐν Στοκχόλμῃ ἐργαστασίον παραγωγῆς νιτρογλυκερίνης, τὸ ὅποσον ἀνετινάχθη ὑπὸ φοβερᾶς ἐκρήξεως θάψαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια ὄλων τῶ προσωπικῶν. Ὁ ἀσφαλέστερος δὲ τρόπος κατασκευῆς νιτρογλυκερίνης θεωρεῖται μέχρι τοῦδε ὁ ἑξῆς: Παρασκευάζονται δύο μίγματα τὸ μὲν ἐξ ἑκατῶν μερῶν γλυκερίνης καὶ 230 μερῶν θεικοῦ ὀξέος, τὸ δὲ ἐκ 280 μερῶν θεικοῦ ὀξέος καὶ 280 μερῶν νιτροκίτου ὀξέος. Φυλάττονται δὲ τὰ δύο ταῦτα χωριστὰ καὶ ἐνοῦνται μόνον καθ' ἣν στιγμήν τίθενται εἰς χρῆσιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ χρῆσις τῆς νιτρογλυκερίνης εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος ἐνεκα τῆς μεγάλης ἐκκόλλας μὲθ' ἧς ἐκρήγνυται, ὁ Νόβελ κατάρθωσε διὰ τῆς ἐνσταλάξεως αὐτῆς εἰς σῶμα σπογγώδες νὰ τῇ ἀφαιρῆ τὴν ὑγρὰν ἰδιότητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν. Ἡ οὕτως δὲ βελτιωθεῖσα νιτρογλυκερίνη ἐπεκλήθη δυναμίτις. Ἡ δυναμίτις παραδίδεται εἰς τὸ ἐμπόριον ἐντὸς κυλιδικῶν φυσιγγίων περιεκαλυμμένων συνήθως διὰ περιγυμνοῦ χάστου. Ἐὰ φυσιγγία ταῦτα ἔχουσι σφηνῶν 12 ὑπεκαταστομέτρων μήκος καὶ 24 χιλιοστομέτρων διάμετρον. τὸ δὲ βάρος τῶν εἶνε 70 ἕως 80 γραμμαρίων.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸν γλυκύτερον τοῦ Χριστοῦ Ἄνέστη γαιματισμὸν ἀποτινόμεν ἐγκαρδίως τοῖς πάνσι, ἀλλ' ἰδίως τοῖς εἰς τὰ ἔθνα καὶ τῇ Δούλῃ ἀναγνώστῃς καὶ ἀδελφοῖς — Κωνσταντ. Δ. Ἀνατ. ἀλλοφ. δυστοχῶν. — Π. Τ. Νὰ ὑπάγετε νὰ κατοικήσητε εἰς τὸ Παλαιονόμειον παλαιῶν πόλεων τῆς Αἰθιοπίας. Ὅτι εἶνε τὸ καλλίτερον μέρος. — Περιέργοι. Ἄρα γε δικαιοῦμεθα νὰ ἀναμεινωμεν ἤδη τὰ φυσικά; — Ρήγα. Ἐὰν ἔξη ὁ μακαρίτης Προκρούτης θὰ τῷ ἐπέτελλομεν τοὺς στίχους σου. Ἄλλων μὲν θὰ ἔκοπτε τοὺς πόδας, ἄλλους θὰ ἐμήκνε διὰ τῆς βίας καὶ θὰ σὺς ἔδιδε οὖτον τὴν δέουσαν ἀπάντησιν. — Π. Τ. Τρογέστην. Ἐλήθη. — Πό μ. Ἀναμεινωμέν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη — Γ. Μ. Κέρκυραν. Ἐλήθη, πολλὰς εὐχαριστίας καὶ αἰτήσεις συγγνώμης διότι δὲν ἀπηντήσαμ ἀκόμη. — Γ. Φ. Παρισίους. Ἐλήθη ἀλλά... δὲν ἦτο παρισίνων ὁ γράψωμεν. — Α. Φ. Ὁ ριγέφ. Καὶ ποῦ γνωρίζετε ἂν τὸ ρεπερτουάρ σας δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ὅπουργεῖου; ἐξακολουθήσατε γράφοντες καὶ ὁ σπόρος πίπτει εἰς γῆν ἀγαθὴν. — Πρὸς τὰς τρεῖς χάριτας. Καὶ αὐτὰ θὰ λεχθῶσιν Ἡζὴ ἐν μένει. Καὶ τὸ περιμεινωμεν — Π. Ε. Ρ. αἰ. δ. ε. σ. τ. ὄν. Δὲν ἀπαιτεῖται cache-poussiers ἀλλὰ cache sottise. — Ἀριστ. Σ. Μόνον ἡ ἑλλεψις τοιαύτης ὑπερηφανίας φαίνεται ἡμῖν θανάσιμον ἀμάρτημα. ΚΒ, ΕΜ, ΒΧΙ, — Κ)πολιτ. Μ. Σ. Ἄργος. Στεφ. Χρ. καὶ Π. Β. Μελίτην. Ἄνε Δ., Μ. Σ. Ἄρ Δ. Ἄδριανούπολιν. Β. Χ. Π. Ρ. ὀ. δ. ο. ν. Γερ. Σ. καὶ Π. Π. Δ. η. ξ. ο. ρ. ι. ο. ν. Ἐλήθησαν. Ἐχχαριστοῦμαι. — Φίλω Μ. Καὶ ὁ μεγαλειότερος τῶν μισογυνῶν ἂν ἔχωγράψα ἄγγελον θὰ τῷ ἔβιδε πρόσωπον γυναικός. Ἐξῆστε ποτὲ ἄγγελον μὲ γενεάδα;

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἐπιστημονικὰ ἔκδοματ' ποιητῶν ἀπὸ τῶν Σουηδῶν, Αἰγύπτων καὶ Ὀλυμπίων, ὑπὸ Γ. Κ. Κοκκινάκη.

Εἰς τινὰς ἐκ τῶν φίλων συνδρομητῶν, ἐκείνους οἵτινες ἐπέδειξαν κατὰ καιροῦς τὰς εὐμενεστέρας ὑπὲρ τῆς Ἑβδομάδος διαθέσεις, ἀποστέλλομεν σήμερον οὐχὶ ἐν ἀλλὰ δύο φύλλα μὲ τὴν παράκλησιν νὰ πέμψωσι τὸ ἕτερον πρὸς ἓνα ἐκ τῶν φιλομουσοτέρων γνωρίμων τῶν. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, ἐὰν συνοδεύηται μάλιστα διὰ συστάσεων ἀναλόγων πρὸς τὴν ἐκτίμησιν, ἢς τυγχάνει παρ' αὐτοῖς ἢ «Ἑβδομάς», θὰ συντελέσῃ, ἐλπίζομεν, εἰς τὴν μείζονα αὐτῆς διάδοσιν καὶ πρόοδον, ἥτις εἶνε τὸ κοινὸν τῆς τε διευθύνσεως καὶ τῶν συνδρομητῶν συμφέρον.

Ταῦτα ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς δημοσιεύσεως

Τῶν Πρωτεύουσῶν τοῦ Κόσμου

πολυτίμου σειρᾶς μονογραφῶν, καλλιτεχνηθειῶν ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων συγγραφέων τοῦ κόσμου, ἐν ἧ ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους παρελαινούσας πρὸ αὐτοῦ εἰκόνας φιλολογικῆς, ποιητικῆς καὶ κοινωνικοῦ πανοράματος ἀπαραμίλλου, ἀληθεῖς φωτογραφίας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Καὶ τῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου δημοσιεύσει νέου μυθιστορήματος, ἰδιαίτερος ἐνδιαφέροντος πάντα μὲν ἀναγνώστην, ἀφοῦ εἶνε τὸ νεώτατον καὶ περιπαθέστατον ἔργον τοῦ κατ' ἐξοχὴν θαλασσινοῦ συγγραφέως καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰσελθόντος εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν

ΠΕΤΡΟΥ ΔΟΤΗ

καὶ φέρει τὸν γοντευτικὸν τίτλον

ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ἰδίᾳ δ' ἐνδιαφέροντος τὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην, ἀφοῦ ἡ σκηνὴ αὐτοῦ ὑπόκειται ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Αἱ Πρωτεύουσαι τοῦ Κόσμου

Μετάφρασις

ἸΩΑΝΝΟΥ Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ	ὑπὸ Πέτρον Δοτῆ.	Η ΑΙΣΘΩΝ	ὑπὸ Ἀρμάνδον Dayot.
ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ	» τοῦ κόμητος δὲ Μονί.	ΤΟ ΠΕΚΙΝΟΝ	» Μαυρικίον Παλαιολόγου.
ΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ	» τῆς βασιλείσεως Ἐλισάβετ τῆς Ρουμαρίας.	Η ΚΟΠΕΝΑΓΗ	» Ἀνδρ. Michel.
ΤΟ ΚΑΪΡΟΝ	» Καμὶλ. Πηλλετάρ.	ΤΟ ΑΛΓΕΡΙΟΝ	» Μ. Vahl.
Η ΒΙΕΝΝΗ	» Γιουλιέττας Ἀδάμ.	Η ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ	» Μ. Barrés.
ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ	» Φραγκίσκου Κοπέ.	ΤΟ ΜΕΞΙΚΟΝ	» Α. Genin.
Η ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ	» Μελχὲρ δὲ Βογκέ.	Η ΓΕΝΕΥΗ	» Edouard Rod.
ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ	» Καρόλου Δίλκε.	ΑΙ ΒΥΡΕΛΛΑΙ	» Cam. Lemonnier.
ΤΟ ΒΕΡΟΔΙΝΟΝ	» Ἄντων. Προῦστ.	ΤΟ ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΪΡΟΝ	» de Santa Anna Nery.
Η ΡΩΜΗ	» Γαστὼρ δὲ Βοασιέ.	Η ΚΑΚΟΥΤΑ	» J. Darmesteter.
Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ	» τοῦ κόμητος δὲ Κερατῶ.	Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΑ	» Harald Hansen.
ΤΟ ΤΟΚΙΟΝ	» Γιουδὴ Γκωτιέ.	Η ΜΑΔΡΙΤΗ	» Ἐμίλιον Κασσιέλαρ.
ΤΟ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜΟΝ	» Ἐρρίκου Havard.		